

bunerne sidste Gang Tale om at faa den Tante godkendt af Vælgerne, som gaar ud paa Jorlig paa Betingelse af, at der opgives noget som helst af de berettigede Paastande og Krav fra Vælgerbefolkningens Side her i Landet, som vi have kæmpet for saa længe. Og jeg mener da, at fik vi en Oplosning, kunde man, saa mange der vilde det, søge et saadant Mandat hos Vælgerne paa Valgtribunerne. Jeg for min Part ved godt, at jeg ikke faar et saadant Mandat af mine Vælgere; men det kunde jo være, at nogle kunde faa det. Jeg haaber, at det ikke vilde blive mange, men det ved jeg ikke. Naar jeg, altsaa vil stemme imod dette Lovforslags Overgang til 2den Behandling i Dag, saa er det af tre Grunde. For det første, at naar der er Tale om at sende Lovforslag til 2den Behandling og i Udvalg, saa maa den fornuftige Mening deraf jo være den, at man ønsker at forhandle om dette Lovforslag. Men jeg vil ikke og kan ikke, paa dette Tidspunkt i hvert Fald, forhandle med Ministeriet Estrup om dets provisoriske Love og Foranstaltninger overhovedet og heller ikke om det foreliggende Lovforslag. For det andet, fordi jeg vil nedlægge en bestemt Protest imod, at den Praksis vedbliver at blive fulgt, som nu har fundet Sted i en hel Del Aar, nemlig at Finansprovisoriet forelægges ved privat Initiativ. Jeg tror, at Tiden er kommen til, at man holder op dermed. Dernæst endelig for det tredje, fordi jeg anser det for uansteligt, at Folketinget opløses, og at der udskrives ny Valg, endnu medens det er Tid. Det har ikke tidligere staaet saa klart for mig, som det er kommet til at staa nu i denne Samling, at der er Jorligsbestræbelser oppe i en Retning, som jeg anser for meget beklagelig, og derfor vil jeg ønske, at Vælgerne maa komme til at affige deres Dom og Kendelse i denne Sag.

N. J. Larsen: Det Spørgsmaal, som blev rejst af det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) om Karakteren af det foreliggende Forslag, er saa gammelt og gennemdrøftet, at der ikke kan siges noget nyt derom. Spørgsmaalet er uddebatteret, hvis man ved en Debat forstaaar en Drøftelse med Grunde og ikke med Fraiser. Thi en Diskussion med Fraiser kan jo fortsættes i det uendelige. Naar man ikke staaar paa Højres Standpunkt og anser Tingets Forkastelse i Kraft af det private Initiativ for at mangle Retshylighed over for foreløbige Love, kan man ikke benægte, at det foreliggende Forslag ikke i nogen

Henseende er et Provisorium, det er da kun, som den ærede Formand har udtalt, et Forslag til en midlertidig Bevillingslov. Det ærede Medlem for Ringkøbing søgte at skelne mellem almindelige Provisorier og grundlovstridige Provisorier. Ja, der bør selvfølgelig i Realiteten skelnes derimellem; men med Hensyn til den formelle parlamentariske Behandling er der ingen Forskel. Den parlamentariske Behandling af provisoriske Love er ens, hvad enten det drejer sig om almindelige eller grundlovstridige Provisorier. Ganske vist kunde Folketinget i sin Tid have gjort Forskel i Behandlingsmaaden. Folketinget kunde have stillet sig saaledes, at det, naar et Forslag meldte sig som Provisorium, først havde prøvet, om det var stemmende med Grundloven eller ikke, og hvis det fandtes grundlovstridigt, have afvist det, ikke behandlet det. Men ærede Medlemmer vide, at saaledes har man ingen Sunde stillet sig. Man har formelt behandlet alle provisoriske Love paa samme Maade, Finansprovisorier som almindelige foreløbige Love. Man er gaaet ud fra, at naar de paagældende Love paaberaabte sig Grundlovens § 25, saa var det i alle Tilfælde Tingets Sag at afstemme om, hvorvidt den paaberaabte Hjemmel virkelig var til Stede eller ikke. Altsaa Behandlingsmaaden af alle foreløbige Love, som kom frem i dette Ting til Afstemning, har været ens. Den en Gang gyldig stedbundne Forkastelse gælder lige saa vel Finansprovisorier som andre provisoriske Love. Jeg finder nu ingen Grund til, at vi i Aar skulde fravige den Praksis, vi have fulgt lige siden 1886 med Hensyn til Finansprovisorierne. Naar vi gaa ud fra, at den tidligere stete Forkastelse er retgyldig, og at der ikke foreligger noget Provisorium i Dag, maa vi konsekvent antage, at vi kun staa over for en Bevillingslov, som ikke paa nogen Maade kan paastaas at have Provisoriet i sig. Det følger af sig selv, at naar et Forslag en Gang retgyldig er forkastet som Provisorium, kan det ikke blive provisorisk Lov igen, medmindre der foreligger en ny Udfærdigelsesakt i de i Forsatningen foreskrevne Former. Naar Regeringen siger, at dette er det rette Provisorium, men vi fra vor Side fastholde vor tidligere Forkastelse, have vi her kun at gøre med et almindeligt, simpelt Lovforslag. Det ærede Medlem, der talte sidst, sagde: Hvad kan det nytte, naar vore Modstandere ikke anerkende vor tidligere Forkastelse. Men skulde det være en gyldig Grund til at ændre Standpunkt, maatte vi opgibe hele vor Grundlovsopfattelse, naar den ikke anerkendes fra anden Side. Men